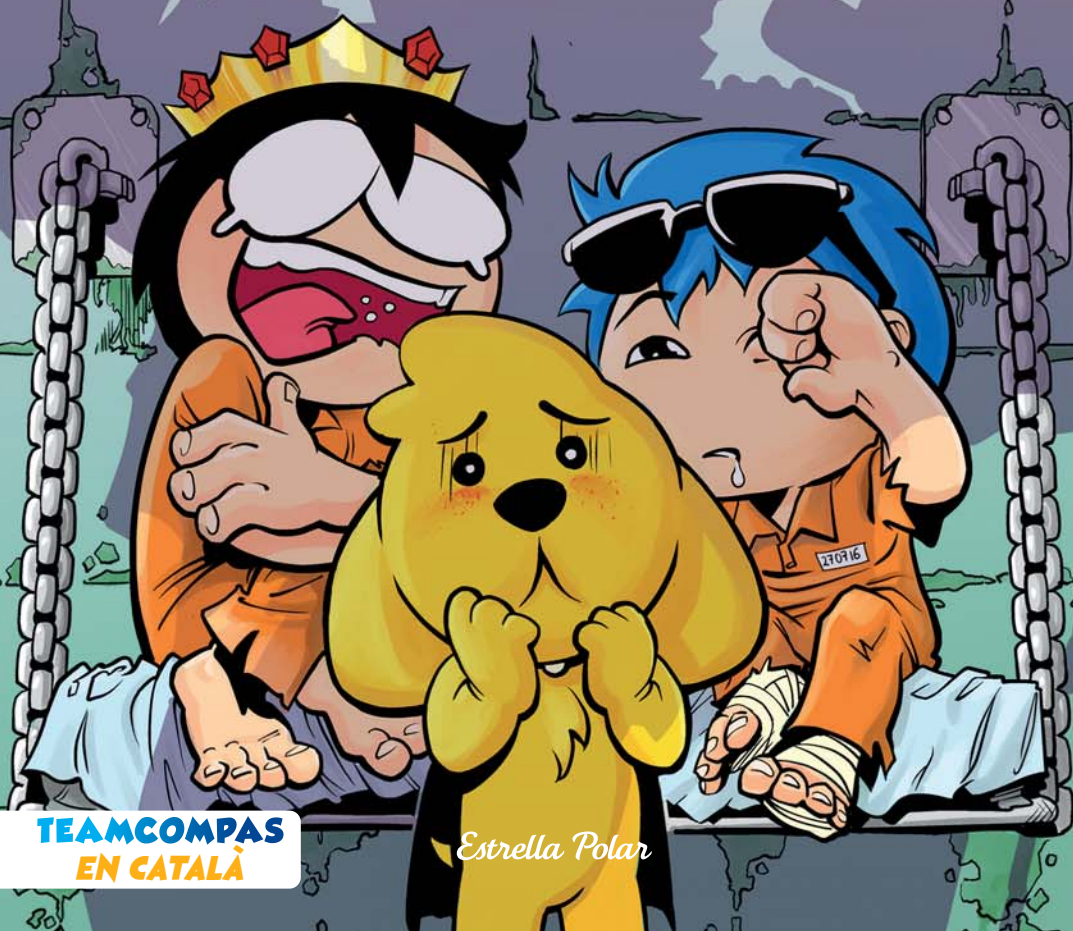


**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

LOS COMPAS **S'ESCAPEN DE LA PRESÓ**



TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

**LOS COMPAS
S'ESCAPEN DE LA PRESÓ**

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas escapan de la prisión*

© Mikecrack, 2019

© El Trollino, 2019

© Timba VK, 2019

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

Disseny de coberta i d'interior: Rudesindo de la Fuente

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2022

ISBN: 978-84-1389-300-6

Dipòsit legal: B. 9.335-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Introducció. Una celebració accidentada, 8

- 1. Un judici injust, 16**
- 2. El primer dia a la presó, 32**
- 3. La banda dels Pigman, 50**
- 4. A aïllament, 70**
- 5. Cadena de favors, 82**
- 6. La Bèstia, 100**
- 7. Pla de fuga, 116**
- 8. Noves normes, 132**
- 9. Motí a Alcutrez, 144**
- 10. Comença la fuga, 160**
- 11. Per fi lliures?, 180**
- 12. Rumb a Tropicubo, 196**
- 13. La venjança, 208**

Epíleg, 220

1. UN JUDICI INJUST

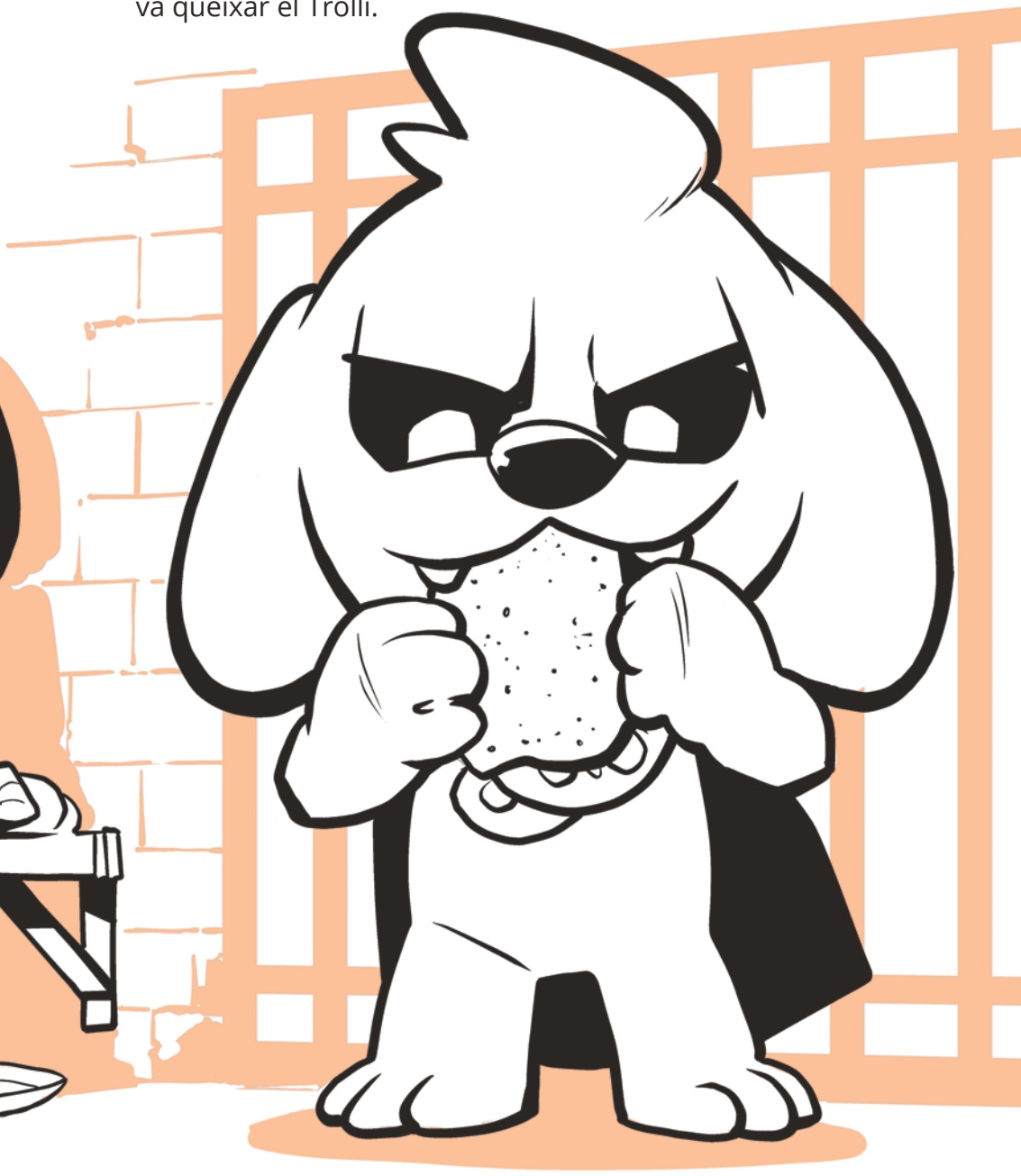
Després de passar tota la nit en un calabós dels jutjats de Tropicubo, l'estat d'ànim dels tres Compas era... variable. A ningú no li agrada estar tancat, és clar, però també és veritat que cadascú es pren les coses a la seva manera.

Per exemple, el Mike es va entre-



tenir devorant el menjar que el guardià els va portar per a tots tres. Bàsicament es tractava de pa sec amb unes llenques d'alguna cosa semblant al xòped, encara que el Trolli no estava d'acord amb aquest detall.

—És tan prim i sec que sembla paper de diari. Fins i tot crec que porta impresa la notícia de la nostra detenció —es va queixar el Trolli.



—Nyam, nyam... No és pas tan dolent —va ser la resposta del Mike—. El pa és una mica sec.

—El pots sucar a l'aigua que ens han posat en aquesta gerra —va afegir el Trolli—. Pa i aigua, nano, com a les pel·lícules dolentes! Això és pitjor que l'aigua de bacallà podrit... Jo vull cafè i galetes! A més, què hem fet? Jo no em crec això del vandalisme.

—Al final serà allò de la caca a la catifa de l'hotel, ja ho veuràs —es lamentava el Mike.

—Guardià, guardià!

Quan el Trolli cridava, sempre responia un cor de gruïts procedents dels presos de les altres cel·les.

—Calla, pesat! —va etzibar una veu ronca des de la cel·la de davant—. Si arribo a saber que faries tant soroll, no m'hauria saltat aquell semàfor vermell.

—Aquest paio té raó —va dir llavors el Timba—. Avina gradet, no em deixes aclucar els ulls, no fas res més que queixar-te.

—Però és que soc l'únic que s'adona de la situació? Que ens han empresonat sense haver fet res!

—Doncs llavors segur que tampoc ens passarà res. Res per res igual a res.

—Crec que no anava així —va respondre el Trolli, intentant recordar el seu llibre de mates.

—Bah, amics, tot això és un error. I, sens dubte, tindrem un bon advocat: som els herois de Tropicubo —va tancar el tema el Timba, abans de seguir *esforçant-se*, és a dir, dormint.

—Mare meva, quins dos col·legues que tinc... —es va queixar el Trolli, mirant com es feia de nit a l'altre costat dels barrots de la finestra.

Tal com havia promès el sergent, no van haver d'esperar gaire per al judici. A Tropicubo la gent és matinera i amb prou feines la llum de l'alba va il·luminar la cel·la, un guardià malcarat (o sigui, més lleig que un bloc del Nether) va colpejar els barrots de la porta amb la porra.

—Amunt! Vinga, afanyeu-vos, colla de delinqüents! Us espera el jutge! I el fiscal! Ha, ha, ha!

—Però de què riu aquest paio?

—Aquí no hi ha qui s'esforci, amb aquest xivarri.

—Tinc gana. I l'esmorzar?



—Vinga, som-hi, inútils! —va exclamar el guardià després d'obrir la porta enreixada.

Els tres Compas, encara mig adormits i esgotats per la mala nit, van ser portats a través d'un passadís llarg i lúgubre. Hi havia fins i tot teranyines als racons i taques d'humitat. Pel que semblava, al jutjat de Tropicubo no es gastaven gaires diners a cuidar les parts destinades als detinguts.

—Mare meva, que podrit que està tot —va comentar el Mike—. Fa més pudor que un gos moll. O sigui, que jo mateix...

—Calleu! —va cridar el guardià—. Ja hem arribat. A dins!

Mentre parlava, va obrir una gran porta de fusta tallada. I el que van veure els nostres amics a l'altre costat els va deixar de pedra. És clar, després del passadís tan deteriorat pel qual havien passat, no s'esperaven que la sala de judicis fos tan esplendorosa. Hi havia grans columnes tallades, una estrada de fusta molt ben decorada, seients amb un respallier alt folrats de vellut per a les autoritats... i tres banquetes força incòmodes i molt malmeses per als detinguts.

—Vinga, vosaltres tres, asseieu-vos aquí!

—Soc un gos —es va queixar el Mike—. No em puc asseure en una banqueteta.

—Segur que no? —va somriure malignament el guardià.

—Sí, sí, sí que puc, excel·lència —va afirmar el Mike en veure la porra amb què l'amenaçava.

El Mike es va asseure com va poder i els seus dos amics també. Al cap d'un segon, va començar a entrar el públic. Hi havia diversos ciutadans de Tropicubo, fins i tot el Raptor, però entre tots ells destacava el sergent Pebrot, que va mirar amb un somriure estrany els Compas. Els ulls li brillaven amb una mica de maldat a sota de la gorra. Al Timba, el que li va estranyar va ser no veure-hi el Rius.

A continuació, va entrar a la sala el fiscal de l'acusació, un tipus esprimatxat i ben vestit, amb el cap en forma de ceballot.

—Sa Excel·lència Cebeta, fiscal del districte —va anunciar l'agent—. Tothom dret.

A continuació, va entrar a la sala l'advocat defensor... Ningú no el va anunciar.

—Rius? —va preguntar el Trolli, al·lucinat, en veure'l passar vestit amb una toga negra molt vella i plena de pedaços.

—Això em temo, nois —va contestar el vell mariner—. L'alcaldia m'ha designat defensor vostre.

—Però, però... tens coneixements de lleis? —va demanar el Mike, fent equilibris a sobre de la banqueta.

—Em temo que no. Si ni tan sols m'he après bé el codi de navegació, i això que porto tota la vida en un vaixell! No més m'han deixat aquesta toga, que està feta un nyap.

—Doncs estem arreglats...

—Tothom dret! —va cridar el guardià—. Rebem amb un aplaudiment el jutge (i alcalde de Tropicubo)... el senyor Donald Trompeta!

Encara ressonaven en l'aire aquestes paraules quan va entrar per una porta lateral de la sala un home més aviat corpulent amb cara de bona persona. Anava vestit amb una toga negra més luxosa que la del Rius i portava un pentinat molt estrany, amb el serrell en forma de trompeta, com el seu nom indicava. A sobre dels cabells hi portava, de mala manera, una perruca blanca de jutge que li donava un aspecte ridícul. El Timba no va poder evitar fer un comentari:

—Quina pinta que té avui, senyoria...

En sentir-ho, el jutge es va girar cap als Compas i, traient una trompeta petita de la butxaca de la toga, la va tocar amb un so llarg que va deixar mig sorda la concurrència. El seu

gest bondadós es va transformar en una cara de vinagre tremenda.

—On s'ha cregut que és, noi? A la propera l'acusaré de desacatament.

—Timba —va dir el Trolli en veu baixa—, que vols que ens condemnin abans d'hora? Tanca la boca.

—D'acord, d'acord. Em portaré bé.

—Que comenci el judici —va dir el jutge Trompeta, un cop assegut davant del tribunal—. Fiscal Cebeta, procedeixi amb l'acusació.

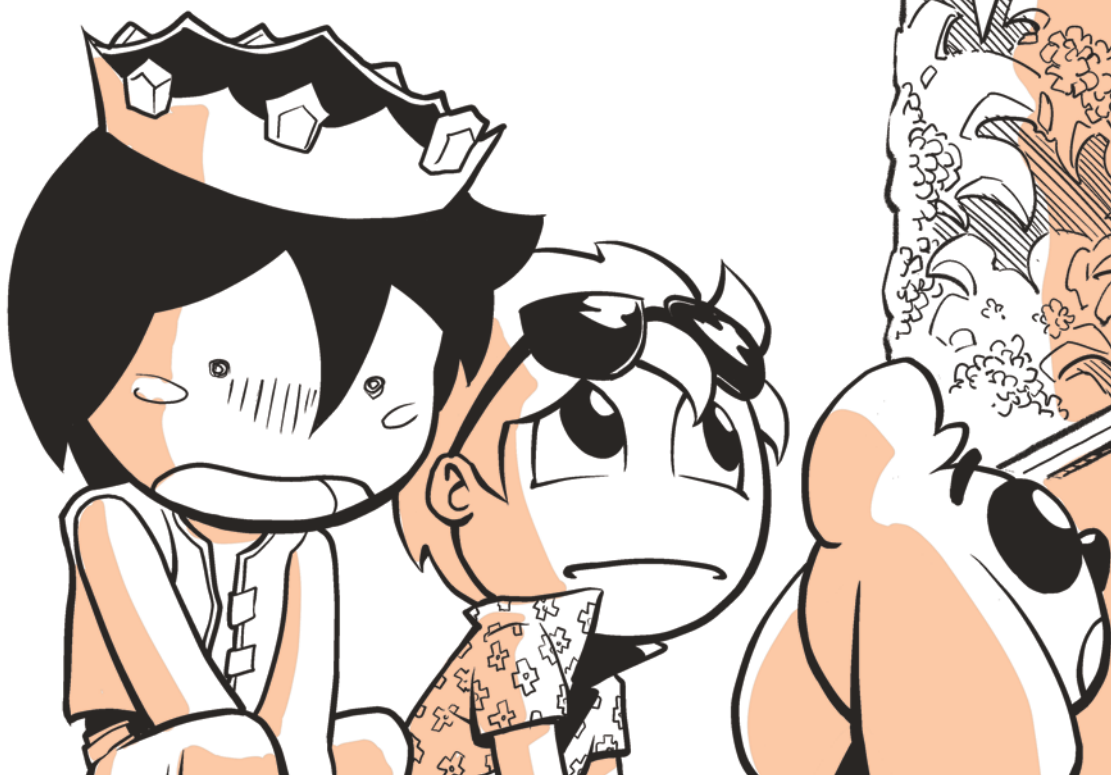
—Sí, senyora. Vull dir, «senyoria». És que aquesta perruca em confon.

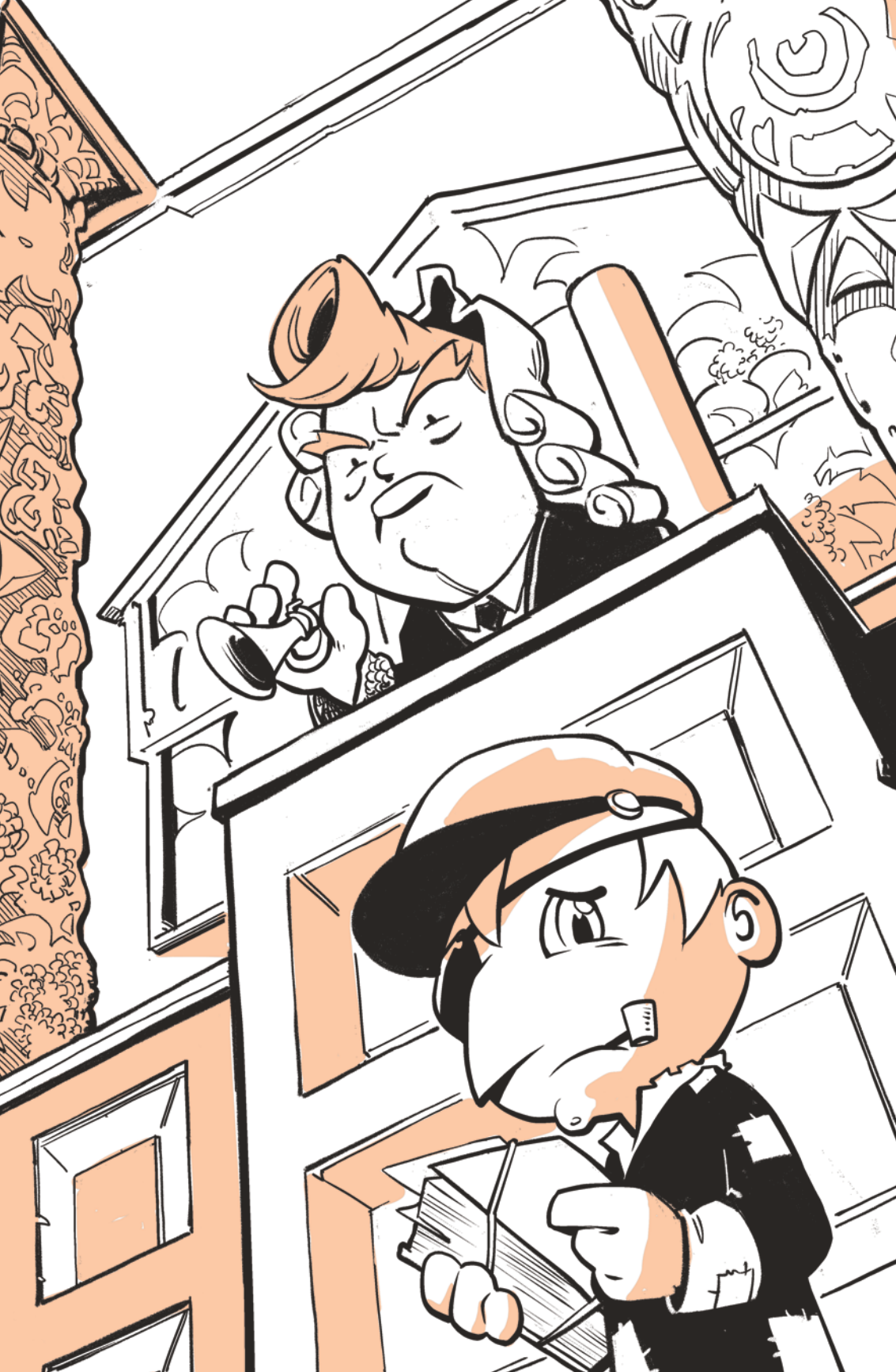
—Però em queda bé, oi?

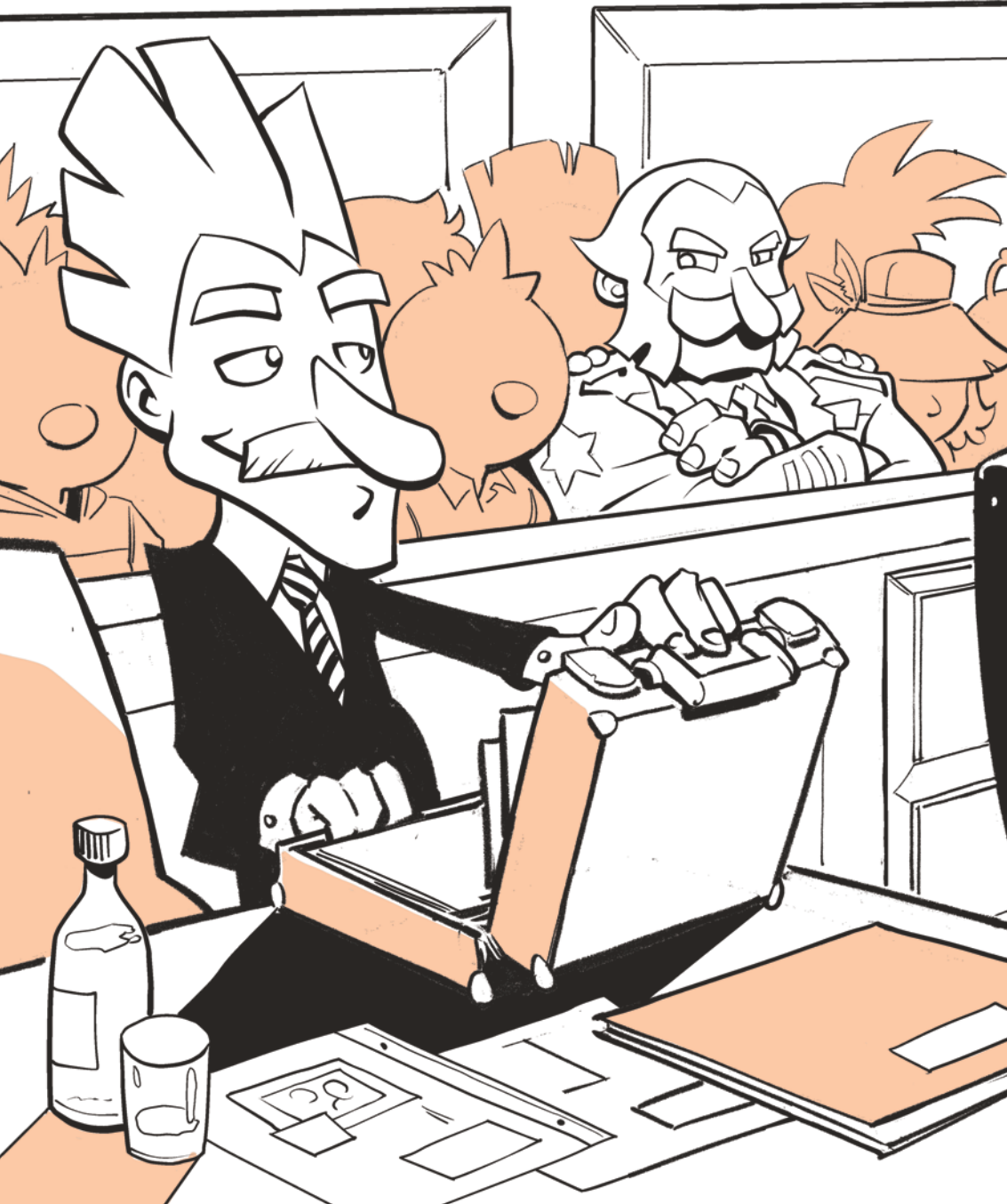
—I tant, senyoria. Està vostè guapíssim.

—Va vostè molt bé, senyor fiscal. No tinc cap dubte que porta aquest judici a la perfecció.

—Gràcies, senyora. Vull dir, «senyoria». I ara al







gra: els tres acusats, coneguts amb el sobrenom de «Compas», són responsables de vandalisme, destrucció, gamberisme, estralls, caos i... de fer molt de soroll i no deixar dormir la gent.

—Excel·lent, senyor fiscal —el va tallar el jutge—. Queden declarats culpab...

—Protesto, senyoria! —va intervenir el Rius—. Els meus amics, vull dir els meus clients, han de tenir l'oportunitat de defensar-se.

—Ah, sí, és cert. Quina llauna. Això de ser jutge és pitjor que ser alcalde. Procedeixi amb la defensa, però no s'enrotlli que me n'he d'anar a inaugurar papereres.

—Senyoria —va procedir el Rius—, els meus defensats són innocents de totes les acusacions. De fet, són uns herois que van salvar Tropicubo de les maldats del Titán Oscuro.

—Té alguna prova d'això que diu? —va preguntar el Trompeta.

—Sí, per descomptat. Aquí, en aquesta carpeta que he... On l'he deixat...? Mike!

—Què passa, què passa? —va preguntar l'al·ludit. De sobte, va fer un rot i de la boca li van sortir disparats uns trossets de paper i cartró.

—Mike, t'has cruspit les proves de la defensa? —va demanar el Rius, amb els ulls com unes taronges.

—Això eren les proves? He pensat que era el meu esmorzar.

—Mare meva, mare meva! Quin parell, el golafre i el gandul! —es va lamentar el Trolli, amb les mans al cap—. Rius, no hi ha testimonis a favor nostre?

—No, ni un. Ningú no s'ha atrevit a venir...

—Tranqui, avinagradet. No passa res. Som innocents. Confia en la justícia.

El jutge es va col·locar la perruca, que li queia cap a un costat, i es va adreçar a la sala.

—No he vist cap cas més clar en tota la vida —va anunciar—. No obstant, hi ha algú a la sala que vulgui dir alguna cosa sobre aquesta qüestió? Però alguna cosa graciosa, sisplau.

El sergent Pebrot va alçar la mà.

—Sergent, apropi's a l'estrada i digui el que hagi de dir.

—Senyoria —va començar a parlar el sergent—, no tinc cap dubte que aquests tres nois... Què dic nois... Aquests tres bandits! Sí, aquests tres delinqüents... són culpables. Ho prova el simple fet que jo els hagi detingut. Si fossin innocents, no serien aquí, oi?

—Quanta raó que tens, germà. Vull dir, sergent —va aplaudir el fiscal Cebeta.

—El sergent i el fiscal són germans —va dir el Trolli—. Això sembla el típic judici manipulat.

—No avancis esdeveniments, Trolli —va respondre el Timba, sempre ple d'optimisme—. La Justícia no es pot equivocar.

—La paraula del sergent és prova suficient per a mi —va deixar anar de sobte el jutge, que després va tornar a tocar la trompeta, i la perruca li va sortir volant.

—Un moment! —va exclamar el Trolli—. Però quina mena de judici és aquest? No se suposa que un és innocent fins que es demostrï el contrari? Ho estan fent tot del revés!

—Exacte! —va afegir el Mike—. A més, ningú no em va veure fer caca a la catifa de l'hotel.

—Bé —va intervenir el fiscal—, per si algú en té algun

dubte, mirin: tinc aquesta foto que prova que els Compas eren amics del Titán Oscuro. Tot això que expliquen que el van matar no són més que boles.

Mentre deia això, el fiscal va ensenyar una foto on es veia el Mike, el Trolli i el Timba ballant amb el Tità en una discoteca.

—Però... aquesta foto és falsa! —va protestar el Trolli—. Són les nostres cares enganxades de mala manera a sobre dels cossos d'altres persones. Si es nota el Photoshop per totes bandes.

—Jo no em posaria mai aquests pantalons —va indicar el Timba, col·locant-se bé els cabells.



—I jo soc un gos. I aquest cos de la foto és d'una persona! —va assenyalar el Mike.

—Que els acuso de desacatament, nois —va tornar a trompetejar el jutge—. Està prohibit discutir les proves. Crec.

—Només exercim el nostre dret a la defensa.

—És cert. I ho fan molt bé. Per això faré que la seva pena sigui molt més lleu de la que es mereixen.

—Ah, doncs moltes gràcies —va respondre amb un somriure, alleujat, el Trolli.

El jutge es va quedar en silenci uns instants, pensatiu, mentre el públic, el fiscal, el sergent i, per descomptat, els Compas seguien expectants.

—La foto és inqüestionable. Queden declarats culpables! La condemna serà de cadena perpètua.

—Protesto, senyoria! —va cridar el Rius—. És massa per a una acusació de vandalisme.

—Té raó, té raó —va admetre el jutge—. Ho deixarem en... tres-cents anys i un dia. I la pena es complirà a... l'illa d'Alcutrez.

—Ufff, ja m'havia pensat que em castigarien sense xocolata! —va dir el Mike, alleujat.

—Noooooooooooo! —va cridar el Timba, de sobte.

—Per què crides, boig? —li va preguntar el Mike.

—Això... Bé, pel coi de nom. És que això d'«Alcutrez» sona fatal, oi?

—Pitjor sona «tres-cents anys i un dia»!

—Bé, ens en toquen cent a cada un, no n'hi ha per a tant —va dir el Mike.

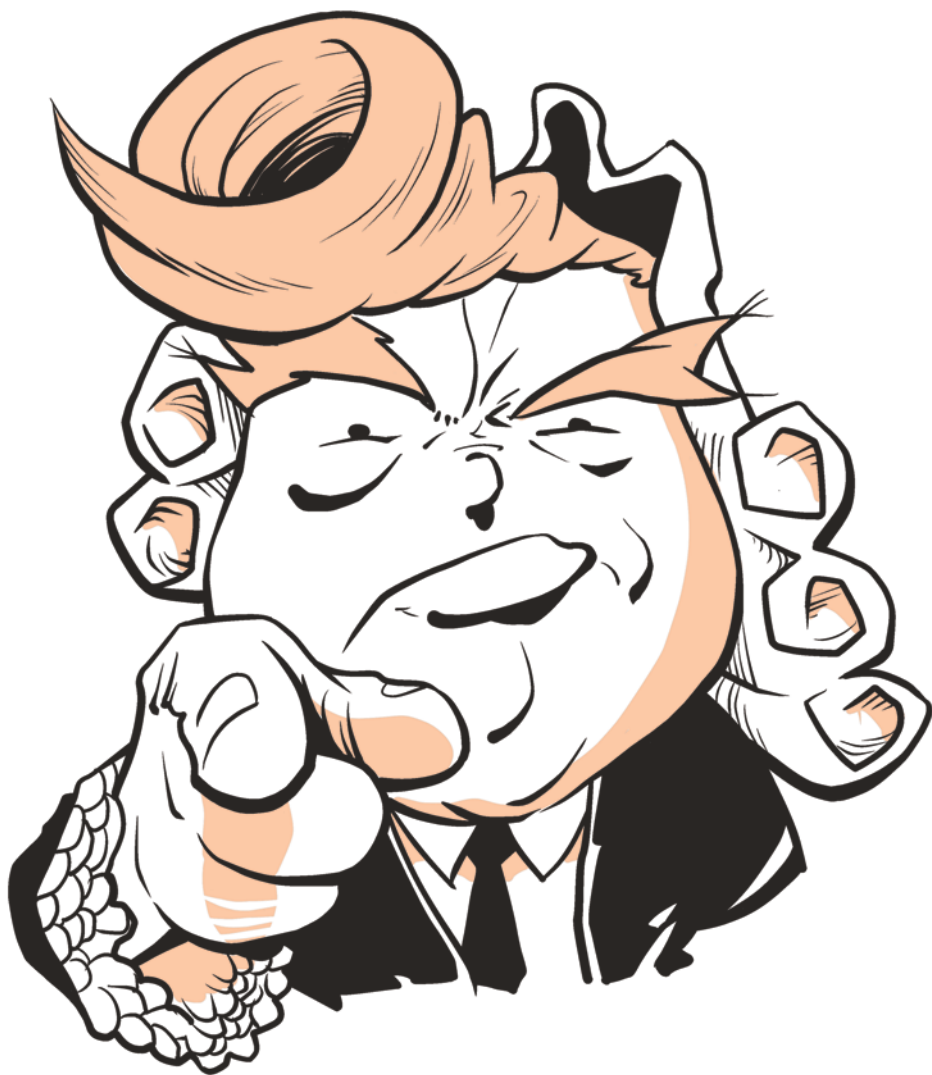
—Et sembla poc? Quan complim la condemna, ja serem morts.

—O pitjor encara... —va afegir el Timba—. Serem vellíssims!

—És cert —va acabar el Mike—. Ara que ho penso, això és força més que una vida canina.

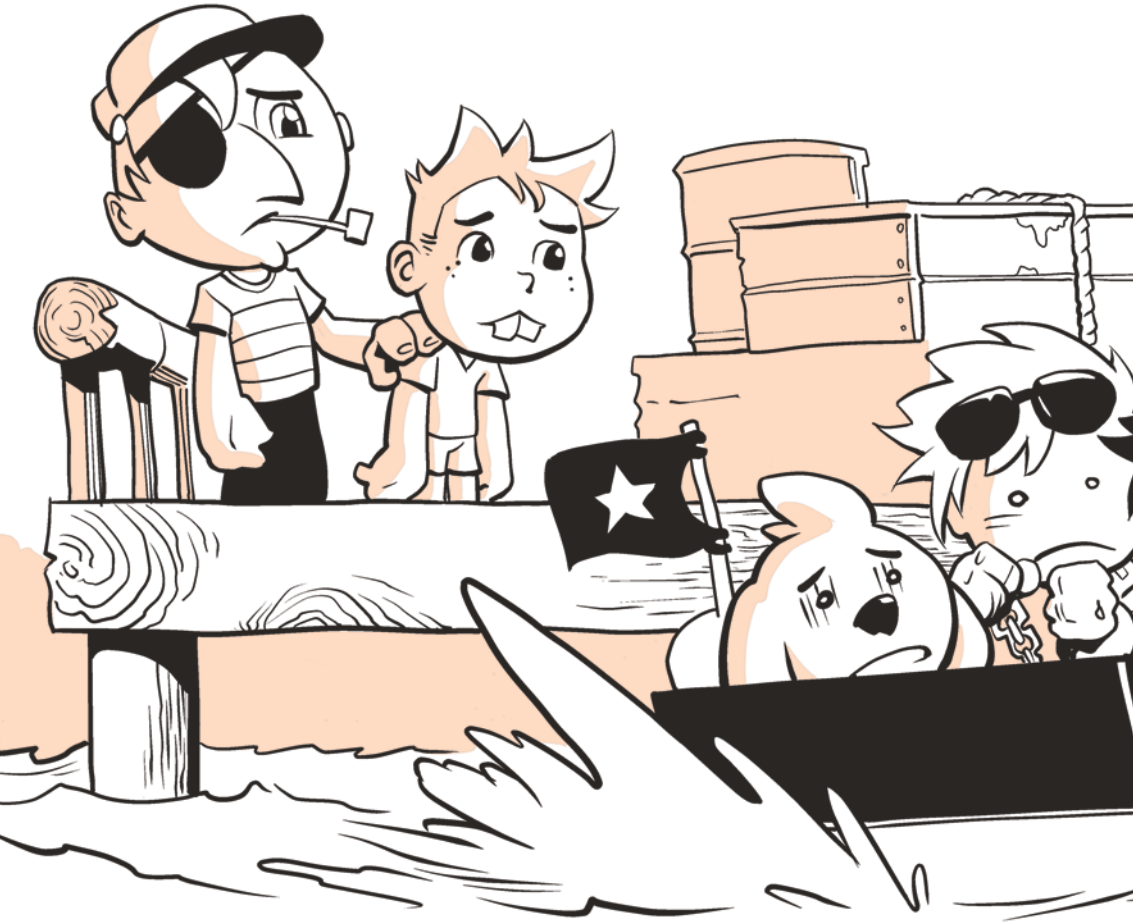
—Melicotóóóóóóó! —van cridar, ara a l'uníson, els tres Compas.

—I jo que creia que la Justícia no s'equivocava mai... —es va lamentar el Timba.



—Vinga, tanqueu la boca i veniu amb mi! —va ordenar el guardià, que semblava molt content amb la condemna—. Us encantarà el viatge.

Un cop a l'exterior, un vaixell policial esperava els nostres amics per portar-los a l'illa on s'erigia la terrible Alcutrez, una presó de màxima seguretat construïda a sobre d'una roca enmig del mar. Ningú no n'havia escapat mai, d'aquell lloc sinistre on anaven a parar els pitjors delinqüents.



Asseguts a la coberta del vaixell, els tres Compas, emmanillats i custodiats pels homes que dirigia el sergent Pebrot, van veure amb desesperació com els seus amics Rius i Raptor els miraven des de la riba sense saber què fer.

—No us preocupeu —els va dir el guardià—. Tornareu a veure els vostres amics... d'aquí a un segle! Si és que sobreviuu a la presó! Ha, ha, ha!

